

*die hondsdag
gaf je me alles
helemaal voor niets:
een tekening vol levenslijnen
een doos van caran d'ache*

*alsof dat zo
vanzelfzwijgend hoort
begon ik eigenwijs te kleuren
en eindigde met te veel zwart
tot ver over de schreef*

*toen schoof je lichterbij
deed water bij de wijn
keek naar mijn nood
en vlakke mee uit
met brood*

Reinhart Speeckaert

Uit: 'Je stilte ademt zo zacht' -Bakermat 2003

Toch een vrij raadselachtige start in dit gedicht met 'die hondsdag'. Even op zoek gaan naar de betekenis van 'hondsdagen' en vaststellen dat het begrip een heel rijke geschiedenis heeft die teruggaat tot de oude Egyptenaren. Ten tijde van de farao's werd de hond aanbeden als een god. De heldere ster Sirius was als hoofdster van het sterrenbeeld Canis Major (Grote Hond) dus heel belangrijk. Wij kennen de hondsdagen als de warmste dagen van het jaar. De dichter wil zijn jeugd beschrijven en gaat heel ver terug. Zo wijst Reinhart op 16-jarige leeftijd naar de unieke warmte in het gezin waarin hij mocht opgroeien. Met je 'gaf me alles' blik hij terug op de liefde die hij ontving en dit allemaal ongedwongen en zomaar 'helemaal voor niets'. En dan volgt een verklaring voor 'alles'. De jonge dichter doet dit met een kleurrijk beeld in de vorm van een tekening die zijn groeiperiode, de weg naar volwassenheid voorstelt. Mooi om te beschrijven hoe verschillende levensfasen je kunnen 'tekenen'. Hij beseft dat opvoeding te maken heeft met 'een tekening vol levenslijnen' maken en aanbieden. En wie herinnert zich nog 'een doos caran d'ache', een kwaliteitsproduct voor kleurpotloden? En als vanzelfsprekend moet de jongere met het materiaal dat hem ter beschikking wordt gesteld, met zijn genen, de tekening van zijn leven zelf maken. Vanaf de tweede strofe begint de dichter eigenwijs te schrijven, met veel verbeelding en woordspelingen zijn leven in te kleuren. Mooi klinkt 'alsof dat zo vanzelfzwijgend hoort'. Verwijst Reinhart naar hoe zijn ouders zwijgend en vanop een afstand volgen hoe hij vaak 'te veel zwart' gebruikte en 'over de schreef ging'.

Herkenbaar toch hoe jongeren zich eigenwijs willen ontwikkelen en hierbij vaak buiten de lijntjes van het opvoedingsproject kleuren. Spontaan denken we dan aan de peuter- en kleuterjaren waar we vol bewondering kijken naar het inkleuren van tekeningen. Haast nooit binnen de (letterlijke) lijntjes, en toch zo heerlijk. Ouders volgen, zonder een oordeel uit te spreken, en schuiven '*lichterbij*'. Dichterbij komen en wellicht een corrigerend licht ('*licht erbij*') laten schijnen op mogelijke misstappen, op zwarte periodes. We herkennen meteen hoe vaak we in ons leven '*water bij de wijn*' moeten doen en met de gom van de liefde misstappen uitvlakken met '*brood*', zeer nodig! En natuurlijk staat er geen punt op het einde van het gedicht, want opvoeden en groeien duurt een heel leven lang! (HvdS)